

Er staat een tovenaar bij opa op zolder.
Ik zit in de tuin en kijk omhoog naar het zolderraam. Ik zie duidelijk een donkere gedaante vlak achter de ruit. Ik geef mijn zus een por. 'Kijk, Roos. Je ziet zijn punthoed en alles!'

Roos veegt met een vinger over het scherm van haar telefoon. ‘Er is geen tovenaar op zolder, Arthur. Laat me met rust. Ik ben bezig.’

Ik kijk over haar schouder en zie dat ze een foto van een plasje water een like geeft. Als ik mijn blik weer op het raam richt, staat de vreemde schaduw er nog steeds. Mijn ogen volgen de randen van schouders, een hoofd en een ietwat scheefstaande hoed, en ik probeer te bedenken wat het kan zijn... Een weerspiegeling van de bomen? Rommel die opa op zolder heeft neergezet?

Dan zie ik iets wat me kippenviel over mijn hele armen bezorgt: een kleine, witte vlek – net een ademwolkje – vormt zich op het glas. Ik knijp mijn ogen stevig dicht en wrijf erin. Als ik ze weer open is de witte vlek verdwenen. Ik glimlach zenuwachtig. Mama zegt altijd al dat ik een zeer levendige fantasie heb.

‘Waarschijnlijk is dat het opblaasbare skelet,’ zeg ik, ‘dat opa voor Halloween heeft gekocht. De hoed kan uit de verkleedkist komen...’

‘Kun je gewoon je mond houden, Arthur?’ zegt Roos. ‘Je bent irritant.’

Met een zucht geef ik het op. Ik loop bij Roos vandaan en maak een rondje door de tuin. Ik pulk een stukje schors van een boom, schop een leuke voetbal in de heg en ga aan een boomtak hangen. Tik, tik, tik doet Roos op haar telefoon. Ik laat me op de grond vallen en kijk weer omhoog naar het zolderraam. ‘Hij staat er nog steeds,’ zeg ik.

‘Arthur!’ snauwt Roos me toe. ‘Hou nou eens op over tovenaars. Ik ga niet met je spelen!’

Ik kreun en laat me op het gras vallen. Elke zomer brengen

mama en papa ons naar opa als zij gaan kamperen. Vroeger was dat supergaaf. Roos en ik konden dan de hele week doen wat we maar wilden: hutten bouwen, in zee zwemmen, drie keer per dag cornflakes eten. Maar sinds Roos haar telefoon heeft gekregen is ze oersaai.

‘Pom-pie-dom...’ Opa komt de schuur uit gewandeld. Zijn grijze haar en baard steken af tegen zijn donkere huid. Hij grijnst naar me en gaat vervolgens met een roestige snoeischaar een van zijn struiken te lijf.

‘Opa, heb jij een of andere pop of iets neergezet op zolder?’
Hij lacht. ‘Ikke niet, knul.’

Ik draai me om naar Roos. Ze kan toch niet de hele dag naar haar telefoon staren. ‘Zullen we even op zolder gaan kijken en daarna naar het einde van de pier lopen om krabben te vangen?’

‘Nee.’

‘Tafeltennissen, dan?’

‘Nee.’

‘Naar de speelhal gaan en doen alsof we piraten zijn die op zoek gaan naar geld dat uit de speelautomaten is gevallen?’

Geschokt schudt ze haar hoofd. ‘Nee, echt niet!’

‘Maar dat vond je altijd zo leuk.’

‘Nee, dat vond jij altijd leuk, Arthur. Ik deed alleen maar mee.’

Opeens springt Roos op en ze stopt haar telefoon in haar zak. Madelon Beelen, opa’s buurmeisje, is op de trampoline in haar tuin verschenen. Madelon Beelen is een afgrijselijk kind, maar Roos aanbidt haar omdat zij al dertien is – twee jaar ouder dan wij – en haar eigen YouTube-kanaal heeft: *It’s On met Madelon*.

Roos klautert op de afvalcontainer en leunt over de muur. ‘Hoi, Madelon.’

‘Wat heb jij met je haar gedaan?’ roept Madelon uit als ze naar de muur toe loopt en bij Roos gaat staan om vervolgens druk te gaan fluisteren. Zo af en toe kijken ze mijn kant op.

‘Arthur,’ zegt Roos, ‘wat zei je ook alweer dat je op zolder had gezien?’

Ik aarzel. Ze glimlachen en wachten tot ik iets stoms ga zeggen. Dus zeg ik: ‘Een schaduw.’

‘Ja, maar waar leek die schaduw op?’

‘Op een tovenaar,’ mompel ik, waarna zij in schaterlachen uitbarsten. ‘Het ligt niet aan mijn verbeelding! Kijk dan!’

Ze kijken ook, maar Roos schudt haar hoofd. ‘Er is niets te zien, Arthur!’

‘Wel waar...’ protesteer ik, maar dan besef ik dat ze gelijk heeft. Het raam is slechts een leeg vierkant. ‘Je moet op de goede plek staan,’ zeg ik, en ik doe een paar stappen zijwaarts. ‘Je moet ervoor zorgen dat het zonlicht niet net tegen de ruit weerkaatst.’ Maar wat ik ook doe, ik krijg de gedaante niet nog een keer te zien.

Met een laatste giechellachje zegt Madelon dat ze weer moet gaan. ‘Kom anders later nog even langs, Roos. Dan mag je op mijn trampoline.’

‘Echt waar?’ roept Roos uit. ‘Bedankt!’

Madelon verdwijnt in haar huis en Roos springt van de afvalcontainer af.

‘Echt waar?’ zeg ik overdreven haar stem imiterend. ‘Bedankt!’

Bliksemsnel haakt Roos haar armen rond mijn benen, waardoor ik tegen de grond smak. Roos is goed in rugby...

maar ik kan me weer heel goed in bochten wringen. Ik probeer te ontsnappen door te wormen en te kronkelen als een slang, maar Roos verstevigt haar ijzersterke grip.

‘Laat me los!’ schreeuw ik.

‘Pas als je ophoudt met irritant doen!’

‘Ik hou op met irritant doen...’ Ik probeer haar van me af te trappen, maar dat mislukt, ‘als jij ophoudt met saai doen... NOOIT dus!’

Roos klemt haar armen nog steviger rond mijn benen, tot ze gevoelloos worden. ‘KNIJP... KN-IJ-IJ-IJP...’

Dit is iets wat we vroeger vaak met elkaar speelden, dan deden we alsof we elkaars energie konden laten wegvloeien door de ander heel stevig vast te klemmen en niet meer los te laten. Roos heeft me in geen jaren meer fijngeknepen tot ik al mijn energie verloor, maar het is nog verbazingwekkend doeltreffend. Mijn benen voelen nu al slap en zwaar, net twee betonblokken.

‘Kinderen!’ We kijken op en zien opa over ons heen gebogen staan. ‘Ik wil jullie spel niet verpesten, maar ik dacht dat jullie het wel leuk zouden vinden om te weten dat jullie een verrassing te wachten staat op zolder!’

We springen overeind.

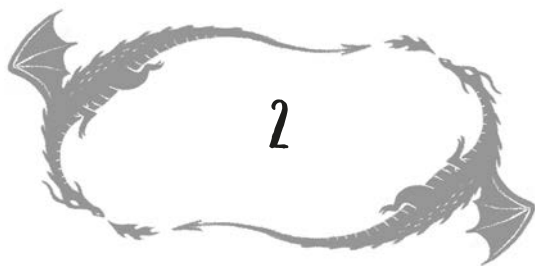
Ik wist wel dat er daarboven iets was. Opa’s verrassingen zijn legendarisch. Hij heeft ooit een boomhut voor ons gebouwd, botsautootjes met werkende lampen, zelfs een vlot waarmee we de rivier op kunnen. Wat hij ook op zolder heeft uitgespookt, het heeft vast iets te maken met die tovenaar!

‘Wedstrijdje!’ roep ik, en ik hol al naar de achterdeur.

Ik ben pas drie passen verder als Roos me inhaalt. Ze duwt tegen mijn schouder en roept: ‘Tot straks, loser!’

Ik probeer mijn korte benen sneller te laten rennen, maar Roos is heel goed in hardlopen en ze heeft me zo goed leeg geperst dat ik haar onmogelijk kan inhalen. In plaats daarvan moet ik haar dus maar beledigen, en ik roep haar precies die woorden na waarvan ik weet dat ze haar het meest irriteren. Ik blijf ze roepen, door het hele huis en de trap op naar boven.

‘Jij lijkt op mij-hij! Jij lijkt op mij-hij! JIJ LIJKT OP MIJ-HIJ!’

‘W^hooow...’ zeg ik als ik in de deuropening van de zolderkamer sta.

Ik ben hier al een paar jaar niet meer geweest, maar het is er een nog grotere puinhoop dan ik me herinner. Tassen en dozen staan boven op elkaar gestapeld op de grond en overal ligt speelgoed. Er staan kapotte fietsen en onder het dak zit een kano weggestopt. Ik zie nog net de oude bank onder een stapel dekens vandaan steken. Het is hier net een vuilnisbelt, en toch word ik er blij van om in deze stoffige, rommelige kamer te staan. Dit is de plek waar Roos en ik vroeger speelden, waar we urenlang konden opgaan in de beste fantasiewerelden.

‘Ik zie geen verrassing,’ zegt Roos die achter de bank kijkt.

Mijn blik schiet meteen naar het raam. Ik verwacht het opblaasbare skelet te zien staan, of een hoge stapel dozen... maar er is niets te zien. Een ogenblik lang ben ik teleurgesteld – ik was ervan overtuigd dat de tovenaar iets met opa’s verrassing te maken zou hebben – maar dan bekruipt me weer dat onbehaaglijke gevoel, omdat ik zéker weet dat ik hierboven iets heb gezien.

Net op dat moment komt opa hijgend en puffend de kamer in. ‘En, wat vinden jullie van je verrassing?’ vraagt hij.

Ik maak mijn blik los van het raam. ‘We kunnen niks vinden.’

Opa lacht en spreidt zijn armen. ‘Dat komt doordat je erin stáát!’

Roos knippert. ‘Hoe bedoel je dat, opa?’

‘De zolder ís jullie verrassing! Is het niet geweldig?’

Roos en ik wisselen en een verbijsterde blik met elkaar. Opa heeft al aardig wat vreemde dingen gedaan door de jaren heen – hij heeft zelfs een keer zijn baard groen geverfd voor kerst – maar hij heeft ons nog nooit zijn zolder cadeau gegeven.

Hij kijkt ons enthousiast aan. ‘Vinden jullie het leuk?’

Ik knik. ‘Ja, dat is... echt een verrassing.’

Roos is een stuk minder beleefd. ‘Is dit soms een grap, opa?’

Hij loopt de rommelige ruimte rond en schopt dingen opzij. ‘Ik weet dat het er nu niet erg netjes uitziet, maar zodra jullie alles hebben leeggehaald maak ik er een kamer van, speciaal voor jullie tweeën. Daar komt een tv, ik zal de bank vervangen en een popcornmachine in de hoek neerzetten. Wat jullie maar willen. Dit wordt jullie kamer!’

Ik glimlach als ik me voorstel hoe geweldig het eruit zal zien. Er verschijnt zelfs een glinstering in Roos’ ogen, waarmee ze haar eigen belangrijkste regel overtreedt: vooral niet laten merken dat je iets leuk vindt. ‘Ik heb altijd al een hok voor onszelf willen hebben,’ zegt ze. ‘Niet van die hutten en tenten die Arthur en ik vroeger maakten met dekens. Mogen we zitzakken?’

Opa lacht. ‘In de vorm van een hamburger?’

Pas op dat moment dringt tot me door wat opa precies zei.

‘Wacht eens even. Hoe bedoel je: zodra jullie alles hebben leeggehaald?’

‘Nou, kijk eens om je heen! Hoe kan ik nou een geweldig hok voor jullie maken met al die rotzooi die hier rondslingerd?’ Hij duwt een wankel stapel dozen opzij. ‘Ik wil wel graag helpen, maar dat gaat niet met mijn astma.’ En om dat kracht bij te zetten buigt hij zich voorover en begint kuchend te hoesten.

‘Inhalator,’ zeg ik, en hij pakt gehoorzaam zijn inhalator en neemt een pufje.

‘Maak je niet druk,’ zegt hij als hij weer rechtop staat. ‘Goed, als jullie de zolder hebben leeggehaald kunnen we de rest van de week gaan verven.’

Roos kreunt. ‘Moet dat echt, opa?’

Ik ben het met Roos eens. Over iets meer dan een week gaan we voor het eerst naar het Langton Lyceum – een gigantische middelbare school vol oudere, enge kinderen waar je niet mag praten in de gangen. Ik wil mijn laatste dagen in vrijheid liever niet klussend doorbrengen.

‘Als je graag een eigen hok wilt, dan: ja,’ zegt opa. Hij pakt een stapeltje stripboeken en loopt naar de deur. ‘Ik ben in mijn schuurtje.’

Een ogenblik lang staan Roos en ik te staren naar de chaos om ons heen. Dan pakt Roos een liniaal – die om een of andere reden in aluminiumfolie gewikkeld zit – en begint een pad in het midden van de puinzooi vrij te maken. ‘Dit is mijn helft,’ zegt ze, en dan gooit ze de liniaal in het nog rommeliger deel van de zolder en zegt: ‘en dat is jouw helft.’ Vervolgens trekt ze een kast open en begint er boeken uit te halen. Na een ogenblik zegt ze: ‘Ik zie nergens een tovenaars, Arthur.’

Met een zucht pak ik een grote sporttas op en prop hem vol oude *National Geographic*-tijdschriften.

Opeens hapt Roos naar lucht. ‘Wacht eens... ik geloof dat ik er eentje heb gevonden!’

Ik kan het niet laten om op te kijken.

Grijnzend houdt Roos een groot, stoffig boek in haar handen. ‘O, foutje. Dat is geen tovenaar! Het is een Frans woordenboek.’

Ik draai me terug naar de stapel tijdschriften. Iets zegt me dat vandaag een lange dag gaat worden.